

til at refundere Taksationsomkostningerne, for saa vidt der effektueres Laan i de paagældende Ejendomme. Ifølge Loven af 1880 er Ministeren som en af de Begunstigelser, der ydes til disse Kreditforeninger, bemyndiget til af Statskassen at refundere Taksationsomkostningerne. Sparekommissionen foreslog nu, at det skulde nedsættes til Halvdelen. Som det vil være dette Tings Medlemmer bekendt, stillede jeg mig paa det Standpunkt paa Lovforslaget for forrige Aar at optage samtlige de Henstillinger, Sparekommissionen havde gjort, idet jeg gik ud fra, at Rigsdagen burde have Lejlighed til at tage Stilling til disse Forslag. Den tidligere paa Finansloven opførte Bevilling foreslog jeg derfor nedsat med Halvdelen til 50,000 Kr. — for Resten havde det været lidt over 100,000 Kr. det foregaaende Aar —, og denne Bevilling blev vedtaget af begge Rigsdagens Ting. Begge Kreditforeningerne har imidlertid gjort Indsigelse mod denne Fortolkning af Ordet „Bemyndigelse“ i Loven af 1880, idet de har hævdet, at man dermed i Overensstemmelse med den Praksis, der hidtil havde været fulgt, maatte holde for, at Staten har en Forpligtelse til at refundere samtlige Taksationsomkostninger, og jeg tør ikke benægte, at der er en ikke ringe Sandsynlighed for, at Kreditforeningerne ved Domstolene vil kunne faa Medhold i deres Betragtning. Paa den anden Side har man fra Kreditforeningernes Side erkendt, at der, naar man i det hele taget vil holde paa, at der skal søges Besparelser paa alle de Omraader, hvor Besparelser kan tænkes opnaaet, er noget, der taler til Fordel for den Betragtning, at for saa vidt det drejer sig om noget større Ejendomme, bør de paagældende Laansøgere selv afholde Taksationsomkostningerne, og ved Forhandling med Udvalget for de 2 Kreditforeninger og mig er der opnaaet Enighed om at give det paagældende Litra i Loven af 1880 en saadan Affattelse, at Staten kun skal refundere Omkostningerne ved Taksationen, for saa vidt angaar Laan i Ejendomme, hvor Vurderingssummen ikke overstiger 8,000 Kr., eller hvis den paagældende har andre Ejendomme ved Siden af den, hvori der søges Laan, naar saavel den Ejendom, hvori Laan søges, som ogsaa den paagældende Laansøgers øvrige Ejendomme ikke tilsammen overstiger 8,000 Kr. Jeg har for at undgaa de Vanskeligheder, der ellers vilde opstaa, fundet det rigtigt paa Tillægsbevillingsloven for det Finansaar, der nu er udløbet, og hvor der altsaa

ikke har været til Raadighed mere end Halvdelen af det Beløb, der vilde have været nødvendigt, hvis man skulde have refunderet samtlige Taksationsomkostninger for Kreditforeningerne, at foreslaa optaget det fornødne Beløb for ogsaa for det nu afsluttede Finansaar at kunne refundere samtlige Taksationsomkostninger, og dette Forslag er blevet vedtaget ved anden Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget i Folketinget i Forgaars. I Overensstemmelse med den Overenskomst, der er truffet med Udvalget for de 2 Kreditforeninger, vil vi altsaa herefter kunne nøjes med at refundere Taksationsomkostningerne for de Ejendommers Vedkommende, hvor Vurderingssummen er under 8,000 Kr. Navnlig under Hensyn til det ønskelige i paa denne Maade at faa en tilfredsstillende Ordning og undgaa en Afgørelse ved Domstolene og antagelig ogsaa undgaa en ret betydelig forhøjet Udgift vil jeg meget anbefale, at dette lille Lovforslag bliver gennemført endnu i denne Rigsdagssamling.

Jeg gør opmærksom paa, at under Lovforslagets Behandling i Folketinget blev der, da der er vedtaget saa mange Forandringer i den gældende Lov om Kreditforeningerne af 28. Maj 1880, fremsat Ønske om at give Ministeren Bemyndigelse til at lade Loven optrykke med samtlige de Ændringer, som saavel ved denne Lov som ved tidligere Love er blevet vedtaget, og jeg stillede derfor til tredje Behandling i Folketinget et Ændringsforslag, som nu fremtræder som andet Stykke i § 5 i Lovforslagets foreliggende Affattelse. Jeg tilføjer, at der som Bilag til Ændringsforslaget, saaledes som det blev omdelt i Folketinget, findes optrykt, hvorledes Loven af 1880 med de senere vedtagne Ændringer vil komme til at se ud.

Jeg tillader mig paa det indstændigste at henstille til det høje Ting at vedtage Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Jeg tror at turde sige, at lige saa fuldt som det tilfredsstillende Kreditforeningerne, ligé saa sikkert er det, at det ikke af Hensyn til Statsgarantien for Renten kan siges at volde nogen som helst Betænkelighed hverken at forhøje Maksimumslaanegrænsen til 55 pCt., ej heller at forlænge Amortisationstiden fra 45 til 60 Aar, saaledes som det her foreslaas, og som Folketinget har tiltraadt.

Johnsen: Det af Regeringen i Folketinget fremsatte Lovforslag om Ændringer i Lovene af 28. Maj 1880 og 8. Maj 1908